

17. IX-11. X 2014

Mükusala kunstisalong, Riia

Osalevad kunstnikud (EE): Kristi Kongi, Laura Kuusk, Jass Kaselaan, Martiini, Margus Tamm.

Osalevad kunstnikud (LV): Kristīne Alksne, Jana Briķe, Krisš Salmanis, Arturs Bērziņš, Ivars Grāvlejs.

Osalevad kriitikud (EE): Tanel Rander, andreas w, Peeter Talvistu, Mari Kartau, Elena Šmakova.

Osalevad kriitikud (LV): Maija Rudovska, Jānis Taurens, Valts Miķelsons, Pauls Bankovskis, Anna Salmane.

Kuraatorid: Šelda Puķite (LV), Indrek Grigor (EE).

17. IX-11. X 2014

Mükusala Art Salon, Riga

Participating artists (EE): Kristi Kongi, Laura Kuusk, Jass Kaselaan, Martiini, Margus Tamm.

Participating artists (LV): Kristīne Alksne, Jana Briķe, Krisš Salmanis, Arturs Bērziņš, Ivars Grāvlejs.

Participating critics (EE): Tanel Rander, andreas w, Peeter Talvistu, Mari Kartau, Elena Šmakova.

Participating critics (LV): Maija Rudovska, Jānis Taurens, Valts Miķelsons, Pauls Bankovskis, Anna Salmane.

Kuraatorid: Šelda Puķite (LV), Indrek Grigor (EE).

Elagu Uus-Liivimaa!

IV Artishoki biennaal "A+B=AB14" on Riias vaevu lõpule jõudnud, kui Liisa Kaljula paneb biennaali kurnatud kuraatorid Šelda Puķite ja Indrek Grigor kogu protsessile tagasi vaatama.

Mis mulje on teil kogu protsessist nüüd, kus biennaal on äsja lõppenud? Kas see läks nii, nagu plaanitud?

Šelda (Š): Muidugi mitte! Mulle ei meenu projekti, mis oleks sajaprotsendiliselt realiseerinud algse visiooni mu peas, ja see on asja juures kõige stressi tekitavam, aga ometi kõige nauditavam – olla sunnitud väljuma oma mugavustsoonist. Artishoki biennaal (AB), kutsutud kunstnike ja kriitikutega sündmus, on ka keerukas formaat paljude X-faktoritega. Kõik kriitikutelt tellitud tekstid ja projekti käigus loodud kunstiteosed olid vaatamiseks väljas ainult konkreetsete avamisürituste päevadel. Igal kuraatoril, kes otsustab selle väga raske, aga huvitava biennaaliformaadi ikkagi kästile võtta, läheb vaja omaenda ellujäämisstrateegiat kaheks järgmiseks aastaks, sest sellest saab su igapäevane kaaslane, kuni sa annad teate-pulga järgmisse kuraatorile üle.

Me otsustasime toetada isiksust, olgu see kuraator, kriitik või kunstnik, ja töötada kõigil suundadel. *Dream team* sai hästi hakkama. Me pälvisime palju mediatähelepanu ja kogusime sotsiaalmeedias palju fänne, aga üritusi küllastanud publik ei olnud siiski nii suur, kui olime lootnud.

Indrek (I): Suurim üllatus oli näitus ise. Ma ei olnud kunagi mõelnud AB-st kui näitusest, see on alati olnud pigem üritus, kus osalejad on valitud nende "isevärtuse" alusel. Ma pean silmas, et kõiki osalevaid kunstnikke, kriitikuid ja teoseid on vaadeldud individuaalselt. See ei olnud mõeldud näitusena, aga nii see täpselt välja kukkus – IV AB oli näitus!

Kui nüüd planeerimisfaasist rääkida, siis ainus kindel asi oli see, et biennaal pidi toimuma Riias – nii olin lubanud umbes nelja aasta eest. Kõik muu on pisut ähmane. Raske on eristada seda, mida ma ootasin, ja seda, mis tegelikult juhtus. Esiteks oli kogu protsess üks väga rikastav koostöökogemus. Minu ja Šelda lähenemised olid üsna erinevad: tema töötas rohkem kriitikute ja kunstnikega, nii et selles mõttes positiioneerus ta rohkem kuraatorina, samas kui mina töötasin

Long Live New Livonia!

IV Artishok Biennale "A+B=AB14" is barely finished in Riga as Liisa Kaljula forces its exhausted curators Šelda Puķite and Indrek Grigor to look back on the whole process.

Now that the biennale has just finished, how do you feel about the entire process? Did it go as planned?

Šelda (Š): Of course it didn't! I don't remember a project that has been a hundred per cent realization of the initial vision in my head and that's the most stressful and yet most enjoyable thing about it – to be forced to leave your comfort zone. Artishok Biennale (AB), an event with invited artists and invited critics, is also a complicated format with a lot of X-factors. All the texts by the commissioned critics and the art works that were created during the project were only seen on the dates of the individual openings. Every curator who decides to tackle this very tough but interesting biennale format, needs his/her own survival strategy for the next two years, because it will be your everyday companion until you pass the baton to the next curator.

We decided to embrace personality, whether it be curator, critic or artist, and to work in each direction. The dream team coped well. We received quite a lot of media attention and also got a lot of social media fans, yet the public that actually visited the events, was not as numerous as we had hoped for.

Indrek (I): The biggest surprise was the exhibition itself. I never thought of AB as an exhibition; this biennale has always been rather an event, where the participants were chosen on "face value". I mean that all the participating artists, critics and art works were looked at individually. It was never meant as an exhibition, but this is exactly, what happened – AB IV was an exhibition!

When we talk about the planning phase now, the only thing that was certain was that it was planned to take place in Riga – something that I had promised about four years ago. All the rest is a bit blurry. It's difficult to differentiate what I expected and what really happened. The whole process was firstly a very enriching experience about collaboration. We had rather different approaches, Šelda and I. She worked a lot with critics and artists, so in this sense she was positioning herself more

rohkem nagu mändžerina. Kuna aga olime jaganud kohustused pooleks, siis hakkasid meie lähenemise erinevused kogu projekti mõjutama. Kummalisel kombel ei sattunud need aga kordagi vastuollu.

Kas IV AB oli rohkem nagu a) nüüdiskunsti sündmus, b) kunstikriitikute laager või c) tulevase Baltikumi-ülese kunstimaailma *networking*-üritus?

Š: Kõik ja mitte ükski, kõik sõltub vaatenurgast. Alates eelmisest AB-st Tallinnas 2012. aastal, kus lõin kaasa külaliskriitikuna, on toiminud üks lakkamatu *networking*. Ja käesolev projekt ei ole asja lõpp, vaid rohkem nagu uus algus. Nii et ma ütleks, et see oli väga suurel määral nüüdiskunsti sündmus. Mitte ainult sellepärast, et seal esitleti kaasaja kunstnikke ja kriitikuid mõlemast riigist, vaid sellepärast, et see sidus oma vahel eri ajajärke, meediume ja ameteid, muutes biennaali formaadi igas mõttes palju avaramaks.

Ma olen siiani väga rahul näituse "raamatukogusektsooniga", nagu ma seda nimetasin. Seal võis näha ühe esimese professionaalse läti maalikunstniku Kārlis Hūnsi maastiku-maal Mūkusala kunstisalongi kollektsoonist körvutatuna eestlase Tanel Randeri teosega ning seatud küljestikku läti kunstniku Arturs Bērziņši raamatuurilitega, mis olid valmis-tatud kahe eriväljaande – Ludwig Wittgensteini "Traktaadi" ja John Cage'i "Vaikuse" jaoks. Ja siis veel üks maal Mūkusala kunstisalongi kollektsoonist, Reinhold Kasparsonsi 1930. aastatest pärinev teos kõrvuti Jānis Taurensi, lätlasedest kunstiteoreetiku ja Läti kontseptuaalkunsti uurijaga (kes muide tõlkis ka "Traktaadi" läti keelde). Ma ei hakka sellest praegu pikemalt rääkima, aga minu jaoks moodustas see kauni loo, mis rullus lahti eri tekstide, kunstiteoste ja isiksuste vahel.

I: Ka mina valiks variandid a) ja c). Mis puutub kriitikutesse, siis ma leian, et tegu oli rohkem nagu eri kriitikute hoia-kute ja kriitikameetodite esitusega. Mulle tundub, et sel korral võib-olla rohkemgi kui eelmistel biennaalidel arendasid kriitikud teadlikult välja mingi veenva meetodi ja jäid selle juurde kõigis oma tekstides. Seda on mõistagi ka varem teh-tud. Esimese AB jaoks 2008. aastal leiutas Andreas Trossek *alter ego*, Meelis Oidsalu lõi 2012. aasta III AB jaoks kollaže ja ma ise olen osalenud kõgil kolmel varasemal biennaalil *podcast*-käsikirjadega. Aga sel korral olid meil kõik kolm üks-teise järel: Elena Šmakova lühijutud, Peeter Talvistu inter-netimeemid, Anna Salmane allhanke korras tellitud tek-stid, Valts Miķelsonsi pildi-/tekstikollažid ja lõpuks Pauls Bankovskise blanketid. Selles suhtes, ja minu jaoks isiklikult, muutus AB lõpuks ometi kunstikriitika populariseerimise või aktualiseerimise platvormist kohaks, kus näidatakse, kui kaugele saab kunstikriitika piire lükata. Kui sa küsisiid enne seda, kas kõik läks nii, nagu plaanitud, siis just see oli üks asi, mis oli töepooltest plaanitud!

See aga ei muuda traditsioonilisemaid kriitilisi tekste või lähenemisi vähem väärtsuslikeks. Mu isiklik lemmik sellel AB-1 oli Tanel Rander, ja näiteks Valts Miķelsons tunnistas vastu igasuguseid ootusi, et talle hakkasid Mari Kartau tek-sid lõpuks töesti meeldima.

Maarin Mürk, üks AB formaadi algatajaid, kutsus III AB kataloogis üles korraldama kunstikriitika biennaale kõjkal üle maailma. Kuidas uus riik – Läti – IV AB jaoks sobis? Kuidas võtsid Läti kunstiringkonnad vastu uue, Eestist sisse toodud formaadi?

as a curator, whereas I was operating more like a manager. But since we had split the responsibilities 50:50, the differences in our approaches started to influence the whole project. Strangely enough, our approaches never contradicted.

Was AB IV more like: a) a contemporary art event; b) a camp for art critics; c) a networking event for a future pan-Baltic art world?

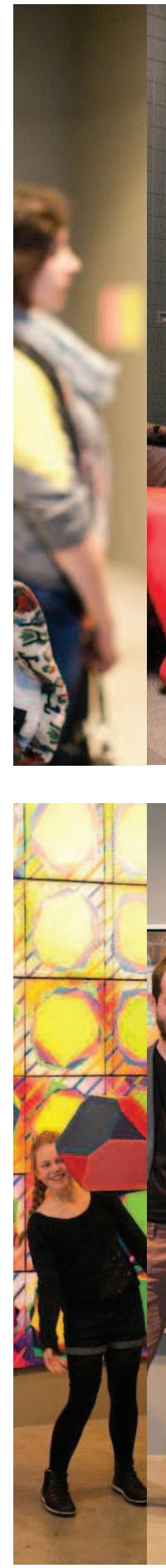
Š: All and none, it depends on the angle you adopt. Since the last AB in 2012 in Tallinn when I participated as a guest critic, it has all been non-stop networking. And this project is not the end, more like a new beginning. So I would say it was very much a contemporary art event. Not only because it presented contemporary artists and critics from both countries, but because it mingled different historical periods, media and professions, making the biennale format much wider in every sense.

I am still very happy about the "library section" in the exhibition, as I called it. You could see a landscape painting by one of the first Latvian professional painters Kārlis Hūns from the Mūkusala Art Salon collection juxtaposed with a work by Tanel Rander from Estonia and placed next to Latvian artist Arturs Bērziņš' book shelves that were made for two special editions – Ludwig Wittgenstein's "Tractatus" and John Cage's "Silence". And then another painting from the Mūkusala Art Salon collection, Reinholds Kasparsons' work from the 1930s, juxtaposed with Jānis Taurens, a Latvian art theoretician and researcher of conceptual art in Latvia (who, by the way, is also the Latvian translator of "Tractatus"). I won't say more, but for me it made up a beautiful story that unravelled between different texts, art works and personalities.

I: I would also go for options a) and c). As for the critics, I think it was more like a presentation of different critics' attitudes and methods of criticism. I feel that perhaps more than at previous biennales, the critics this time knowingly developed and maintained a persuasive method throughout all their texts. This has been done before, of course. For the first AB in 2008 Andreas Trossek invented an alter ego, Meelis Oidsalu made collages for the III AB in 2012 and I personally have participated in all three previous biennales with my podcast scripts. But this time we had all of that in a row: Elena Šmakova with her short stories, Peeter Talvistu with his internet memes, Anna Salmane with her outsourced texts, Valts Miķelsons with his image/ text collages, and finally, Pauls Bankovskis with his fill-out forms. In this respect and for me personally, AB finally changed from being a platform for popularizing or actualizing art criticism into a venue that showed how far the borders of art criticism can be pushed. When you also asked earlier whether everything went according to the plan then this was actually one of the things that really was planned!

Having said that, it does not make more traditional critical texts or approaches less valuable. My personal favourite from this AB was Tanel Rander and, for example, Valts Miķelsons admitted that, against all odds, he began to really like Mari Kartau's texts in the end.

Maarin Mürk, one of the initiators of the AB format, called for organizing art criticism biennales all around the world in the catalogue of AB III. How did the new country – Latvia – work for AB IV? How did Latvian art circles welcome this foreign format, brought to them from Estonia?

Š: Nagu ma tegelikult ka ette aimasin – läbi raskuste! See oli sedalaadi projekti esmakordne läbiviimine, sest enamik lätlasi ei olnud niisuguse biennaaliformaadi olemasolust teadlikud. Lõpuks oli hoiak enamalt jaolt kas positiivne või negatiivne, ja ei midagi vahepealset. Oli inimesi, kes kiitsid seda kui sõõmu värsket öhku, ja oli neidki, kes pidasid seda naeruvääraseks ja tarbetuks. Mina lootsin ettevõtmisega liikumist ja huvi tekitada ajakirjanike ja kunstikriitikute ringis, aga lõpuks sain rohkem tagasisidet eri põlvkondade kuraatoritel ja kunstnikelt. Ajakirjandus informeeris laiemat avalikkust AB olemasolust, aga ilma pikema kommentaari või analüüsita.

Eestis tabas minu arvates meid kõige sügavam kunstikriitika kriis AB loomise paiku, umbes aastal 2008. Ja ma julgen väita, et nüüd, kus AB-suguste ürituste abil on probleemi aktiivselt artikuleeritud, on asi paranemas. Milline on kunstikriitika olukord praegu Lätis?

Š: Esimene põhjus, miks ma olin nöös olema üks IV AB kuraatoritest, on see, et minu arvates on kunstikriitika Lätis välja suremas ja seda täiesti valedel põhjustel. Ma leian, et kõige suurem probleem on toimetajate hoiakutes ning selles, et nad ei otsi visuaalkunstides uusi vorme, inimesi ja laiemaid teemasid. Tundub, et meil on vaja mingisugust minirevolutsiooni! Loodetavasti tekitas AB esimese "prao" ja vaatame, kas pikemas perspektiivilis seda ignoreeritakse või mitte.

Kas te võrdleks AB-suguse kunstiürituse rahastamissüsteemi Eestis ja Lätis? Kas see, et AB-1 on Eestis teatud maine, mida tal Lätis veel ei ole, mängis mingit rolli?

I: AB hea maine Eestis mängis kindlasti rolli, kasvõi juba selles suhtes, et veenis Eesti Kultuuriministeeriumi selles, et see projekt Riias väärrib toetamist. Nagu sa ka ise viitasid, oli ürituse Riias korraldamise taga muuhulgas mõte, et Baltikumi ülesed või koguni laiemad Ida-Euroopa kunstisidemed on vaja taastada. AB formaat andis suurepärase ettekäände "sundida" üsna suurt kunstiinimeste ringkonda nii Eestis kui ka Lätis üksteisega suhestuma. Samas oli tunda, et AB formaat oli Läti publikule täiesti võõras. Kuraatorid tundsid ilmselgelt huvi, aga rohkem "võõra" formaadi vastu ja vähem sisu ning potentsiaali vastu, mida see endas kandis.

Š: Oh issand, nüüd läheb jälle lahti – jutt sellest, kuidas eestlastel on alati kõik paremini kui lätlastel! Iga kord, kui arutletakse üldiselt kultuuri rahastamise üle Lätis või konkreetsest Läti Kultuurkapitali üle, tulevad Läti ajakirjanikud ja kultuuriinimesed sellega lagedale.

Läti Kultuurkapitali otsustas üldse mitte raha anda, arvestades nende piiratud teadmisi AB formaadi kohta. Pole mingi saladus, et Läti Kultuurkapitali eelarve on kolm korda väiksem kui Eesti Kultuurkapitali oma. Samuti ei ole lätlastel kultuuriministeeriumis selliseid rahastamisprogramme nagu eestlastel – ma pean silmas programmi "Eesti kultuur maailmas", mis oli meie vastu väga lahke ja mille toetus oli meie eesmärkide seisukohalt põhjapaneva tähtsusega. Sellest suvest kuulun ma Läti Kultuurkapitali visuaalkunsti komisjoni ja näen, kuidas esitatakse palju eri projekte, ja kahjuks ka seda, kui vähe raha on välja jagada. Nii et jah, Läti toetus oli palju väiksem, sest riigil lihtsalt ei ole piisavalt raha. Eraressursid, mida tuleb Läti kunstimaailma aeglalselt juurde, ei ole eriti seotud AB-laadseste eksperimentaalformaatidega.

Š: As I had actually anticipated – with difficulty! It was like doing this kind of project for the very first time because most Latvians did not know about the existence of such a biennale format. In the end it was mostly a positive or negative attitude, and nothing in between. There were people who praised it as a breath of fresh air and there were those who found it ridiculous and unnecessary. My hope in this was to create interest and movement inside the circle of journalists and art critics, but in the end I got more feedback from the curators and artists from different generations. The media informed the general public about the existence of AB but without commenting or analysing much.

I would say that in Estonia we hit the deepest crisis in art criticism around the time when AB was founded, around 2008. And I dare to say it is getting better now when the problem has been actively articulated with the help of events such as AB. What is the state of art criticism now in Latvia?

Š: The first reason why I agreed to be one of curators of AB IV was because I think that art criticism in Latvia is dying out and all for the wrong reasons. I think the biggest problem is in editorial attitudes and their lack of a search for new forms, people and wider topics in the visual arts. It seems like we need some kind of mini-revolution! Hopefully AB made the first "crack" and let's see, if it will be ignored or not in the longer perspective.

Could you compare Estonian and Latvian financing systems for an art event such as AB? Did it play a role that AB has a certain reputation in Estonia, which it didn't yet have in Latvia?

I: The good reputation of AB in Estonia certainly played a role, if only in respect to convincing the Estonian Ministry of Culture that this project in Riga was worth supporting. As you also referred to yourself, one of the ideas behind organising this event in Riga is the need to re-establish pan-Baltic or even broader Eastern-European art connections. The format of AB gave an excellent excuse to "force" a rather big circle of both Estonian and Latvian art people to relate to one other. At the same time one could feel that the format of AB was totally alien to the Latvian audience. Curators were obviously interested, but more in the "strange" format and less in the content and potential it carried within itself.

Š: Oh dear, here it comes again – the talk about Estonians always having everything better than the Latvians! Every time the discussion is about financing culture in Latvia generally or about the Culture Capital Foundation of Latvia (CCF) specifically, this is something that Latvian journalists and cultural people always come up with.

The CCF decided to give no money at all, considering the limited knowledge they had about the format of AB. It is no secret that the budget of CCF is three times smaller than the budget of the Cultural Endowment of Estonia. Latvians also don't have such funding programmes in the Ministry of Culture as Estonians have – I mean the "Estonian Culture in the World" programme, which was very generous to us and whose support was fundamental to our goals. From this summer I sit on the commission of the CCF's visual arts department and I see how many different projects are submitted and how little money there is to give away, unfortunately. So yes, Latvia's support was much smaller as the state just doesn't have enough money. Private funds, which are slowly flourishing in the Latvian art world, don't relate to experimental formats such as AB so much.

Rääkige meile veel selle aasta biennaali toimumispaigast. Mükusala kunstisaloni algatus, mida ei saa võrrelda millegi Eestis olemasolevaga. Kuidas sobitus AB – alternatiivne noorte näituse- ja kohtumispaik – erakapitali rahastatavasse kunstipaika?

Š: Minu meelest sobitus väga hästi. Muidugi, koht andis AB-le pisut peenema välisilme, aga ma ei karda muutusi. Me otsustasime ka disaini muuta, kutsudes varasematel kordadel graafiliseks disaineriks olnud Margus Tamme asemele Kristiāns Brekte.

Kõige hullem, mida inimesed teha saavad, on eri asutuste või näituseruumide sildistamine. Tavaliselt teeved seda juba asutused ise ja nii muutub kõik etteaimatavaks ja igavaks. See oli samuti üks risk, mille me otsustasime võtta: korraldada üritus kohas, kus niisugune alternatiivne formaat ei ole tavaline. Me tahtsime anda sõnumi, et ka erinevate asutuste ja ruumidega töötades saab asja siiski tööle panna.

Eestis peavad jõukamat inimesed nüüdiskunsti ikka veel investeeringuna liiga riskantseks. Kui palju toetab nüüdiskunsti Jānis Zuzāns, kellele kuulub Mükusala kunstisalon?

Š: Ütleme siis nii, et see number ei ole väike. Ta on praegu kõige suurem eraisikust visuaalkunstide toetaja Lätis. Tal on väga suur kunstikogu ja ta peab mitteturunduslikku kunstigaleriid. Kirjutasin 2013. aastal KUNST.EE jaoks artikli eelmisest Purvītise preemiast, kus ma nimetasin Jānis Zuzānsi 21. sajandi Läti Mediciks, mida ma pean siiani tabavaks sümboliseks vörndluseks. Purvītise preemianäitust võõrustab Läti Rahvuslik Kunstimuuseum, aga ürituse ja auhinnaraha sponsor on Alfor – Zuzāns juhitav hasartmängutettvõte. Tema kaasomandis on ka kirjastus Neputns, mis keskendub peamiselt visuaalkunstidele. Tema rahaline toetus oli otsustava tähtsusega Visvaldis Ziediņš' retrospektiivnäituse jaoks, mis toimus selle aasta alguses Kumus.

Tösi küll, nagu paljud teised eraspontorid, investeerib ta siiski rohkem kunsti, mis on loodud kahel eelmisel sajandil, aga samal ajal annetab ta riigile Läti Veneetsia biennaalil osalemise toetuseks. Ta tunnistas, et AB formaat on tema jaoks väljakutse, kuid andis oma galeriipinna meile tasuta kasutada ja palus töötajatel meid aidata, nii et ma tunnen, et ma ei saaks enamat tahta.

Kas soovid KUNST.EE lugejatega veel midagi jagada?

Š: Me peame IV AB kataloogi kallal veel töötama ja loodetavasti saame selle valmis 2015. aasta suveks. Enne aga olen ma kutsunud Indrek Grigori kureerima Jass Kaselaane isiknäitust, mis toimub Läti Rahvusliku Kunstimuuseumi Arsenālsi näitusesaali loomestuudios 2015. aasta veebruaris. Kaselaan on teadagi 2014. aasta Kõler Prize'i võitja ning samal ajal toimub seal 2015. aasta Purvītise preemi finalistide näitus. Nii et ma ootan tõesti põnevusega nende kahe preemia kokkuviimist ja nende vastasmõju nägemist.

Elagu Uus-Liivimaa!

Liisa Kaljula on kunstiteadlane ja -kriitik, kes töötab Eesti Kunstimuuseumi maalikogu hoidjana. Ta oli 2012. aastal Tallinnas peetud III Artishoki biennaali kuraator.

Tell us more about the venue of this year's biennale. Mükusala Art Salon is an initiative that we cannot really compare with anything in Estonia. How did AB – an alternative youth exhibition and gathering place – fit into an art venue funded by private capital?

Š: In my opinion it fitted very well. Of course the venue made AB look a bit fancier on the outside, but I am not afraid of changes. We went for a design change as well by inviting Kristiāns Brekte instead of Margus Tamm who has been the graphic designer on previous editions.

The worst thing that people can do is to put labels on different institutions or exhibition spaces. Usually, the institutions already do it themselves and so everything becomes predictable and boring. This was another risk we went for: to do it in a place where such an alternative format is not common. We wanted to make a statement that you can work with different institutions and spaces and still make it work.

In Estonia contemporary art is still seen by the wealthy as being too risky as an investment. How much does Jānis Zuzāns, who owns Mükusala Art Salon, support contemporary art?

Š: Well, let's say, the number is not small. He is at the moment the biggest private supporter of the visual arts in Latvia. He has a huge art collection and he owns a non-commercial art gallery. I wrote an article for KUNST.EE in 2013 about previous Purvīša Prizes where I called Jānis Zuzāns the XXI century Latvian Medici, which I still feel, is a precise symbolic comparison. The Latvian National Museum of Art is the host of the Purvīša Prize, but the sponsor of the event and the prize money is Alfor – a gambling company headed by Zuzāns. He also co-owns the Neputns publishing house, which mostly concentrates on the visual arts. His financial support was also crucial for Visvaldis Ziediņš' retrospective exhibition, which was hosted by Kumu Art Museum at the beginning of this year.

Of course, just like many other private sponsors, he still invests more in art that has been created in the past two centuries, but at the same time he provides donations to the state to support Latvia's participation in the last Venice Biennale. He admitted that the format of AB was a challenge for him, but he gave us his gallery space for free and asked his staff to help us, so I feel I could not ask for more.

Anything else you want to share with the readers of KUNST.EE?

Š: Well, we still have to work with the catalogue of AB IV and hopefully we'll be ready by summer 2015. However, already before that I have invited Indrek Grigor to curate Jass Kaselaan's solo show, which will take place at the Creative Studio of the Arsenāls Exhibition Hall in the Latvian National Museum of Art in February 2015. As you know, Kaselaan is the winner of the Kõler Prize 2014, and at the same time there will be the exhibition of the finalists for the Purvīša Prize 2015. So I am really excited about putting these two prizes together and to see how they interact with each other.

Long live New Livonia!

Liisa Kaljula is an art historian and a critic who works as the curator of the Painting Collection at the Art Museum of Estonia. In 2012 she curated the III Artishok Biennale in Tallinn.

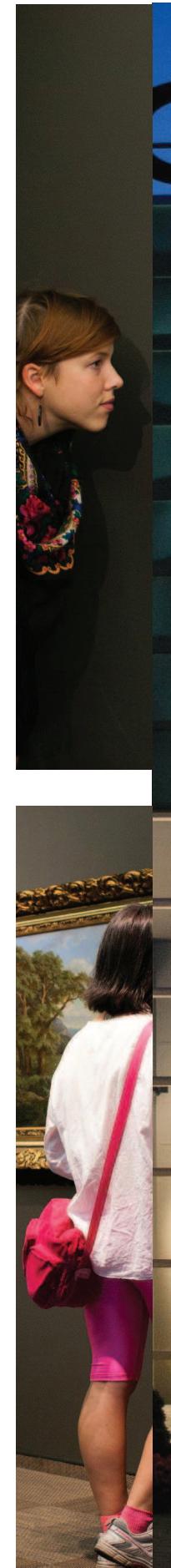

Foto autor
Didzis Grodzs

Photo by
Didzis Grodzs